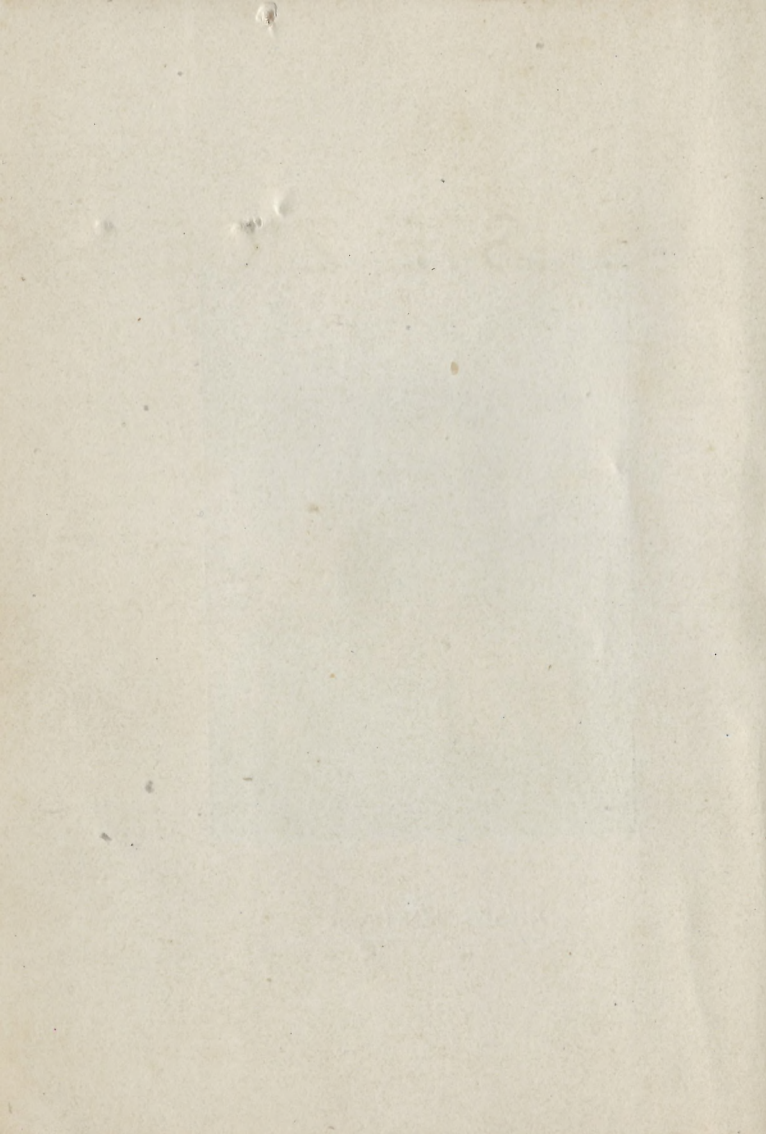

O. MLADEN BARBARIĆ
S ISTE ŽICE
PJESME.

Mladen Barbarić

S ISTE ŽICE

O. MLADEN BARBARIĆ
U OSIJEKU
1918.

SVEUČILIŠTE ZZ
JOSIPA JURJA STROSSMAYERA
U OSIJEKU

GRADSKA I SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
OSIJEK

Broj inventara: 481.554

Signatura: 226.2-1

O. MLADEN BARBARIĆ

Bez muke se pjesma ne ispjeva, kazao je negdje Petrović-Njeguš, pa ipak ima vrlo mnogo i pjesama i pjesnika. Sva je sreća, da mnoge i mnoge pjesme kako dođu, tako i prođu, pa onda nit tko pita za pjesnika, niti za pjesme. Šteta samo, da kraj toga prolazi neopaženo i prava poezija, pa otud valjda i dolazi, da nestaje u općinstvu sve više smisla za tu granu lijepo knjige, a to je na užtrb oplemenjivanju i srca i duše. Najviše tomu pridonijeo je, dašto, noviji način pjesnikovanja, gdje se nižu riječi i samo riječi, koje se zvonkošću primaju uha, ali nipošto srca. A ipak je lirici, kako ono reče pjesnik Miroljub, svrha, da nađe srcu puta, pa da razumije samoga pjesnika.

O pjesmama bez sroka ne treba, barem ne u lirici i refleksivnoj poeziji, ni govoriti.

*

Barbarić je u nas poznatiji kao povjesničar, nego kao pjesnik i ako se javio već tamo 1889. u „Nevenu“ (Subotica), a sam izdao u zasebnom izdanju „Tugovanke“ (1891.), sitno cvijeće nad grobom majke, „Rodoljupke“ (1893.) patriotske pjesme, „Sabrane pjesme“ 1902. i napisao niz pjesama po različitim časopisima, a napose za djecu u duhu Čike Jove i Milakovića, za „Smilje“ i za svoj „Anđel Čuvar“ (tamo od god. 1901.), koji je 15 godina uređivao.

Za bolje razumijevanje pjesnikove duše značajna je crtica „Noć kod crkve“, koju je Barbarić napisao 1900. za Matičino „Spomen-cvijeće“. Nema tu suvišnih epiteta niti se niže kakova zakučasta ideja, već mirno i jednostavno analiziranje, razgovor samim sobom, koji teče jednostavno, spontano. Neusiljeno razmišlja skromni samostanac o svemu, a najpače ga ushićuje sve što je lijepo i vrijedi, da se zao-

djene u pjesničko ruho. Na oko neznatan predmet pa ipak nalazi posebnih biljega, koji zavređuju da se zapišu i istaknu.

Tko Barbarića poznaje kao čovjeka, koji ne traži za sebe mnogo od života, a imao je prilike zaviriti mu, štono se veli, „u dušu“, pa uživati u njegovom poznavanju historijskih spomenika u nas Hrvata, taj poznaje i njegovu skromnost, koju je u ostalom lijepo ocrtao Hranilović u posebnom pismu, što ga evo donosimo u cijelosti.

Pismo glasi:

Dragi pobratime!

U pismu, s kojim si mi priposlao na ogled rukopis svojih pjesama, pripomenuo si, da se nekuda bojiš iznijeti te pjesme pred svijet, da ne bi „kurjaci, što danas iza svakog grmečka reže po našim pjesničkim dubravama, nemilice navalili na tvoju nježnu pjesničku janjad“.

U tvojim pjesmama, dragi pobratime, nema ničega, o što bi se pravedna kritika mogla spotaći; a pune su nježne dražesti, pretkane

u dolično pjesničko ruho, u pravilne stihove, u birane metafore, prosjane živom vjerom, idealnom ljubavlju i žarkom nadom. U koga je smisla za plemenito, kršćansko osjećanje, za idealni zanos, tko uživa u mirisu nježne ljubičice, u mirisu Bogu odane duše, čitati će tvoje pjesme s nasladom, jer će u njima naći izraz iskrene, plemenite duše, prosjane blagorodnim čuvstvima zahvalnosti, prijedora, samilosti i zanosa za sve, što je plemenito i dobro. Nema u njima razmetljivosti i gromoglasja: vjerno su ogledalo tvoje nježne duše. U ovim teškim i sumornim danima, u lomljavi stožernica savremenog svijeta, nježni zvuci tvojih pjesama past će kao nebeska rosa na duše, žedne ljubavi i mira u valovlju krvi, što se sada svijetom lije.

Šalji dakle bez straha u štampu svoje pjesme, i budi mi srdačno pozdravljen

od svoga pobratima

Jovana Hranilovića.

*

Barbarić se rodio 17. VI. 1873. u Iloku, Svećenik je reda sv. Franje, hrvatske provincije sv. Ćirila i Metoda, a sada predstojnik franjevačkoga samostana u Osijeku u Tvrđavi. Kao iločki gvardijan u veliko je zadužio hrvatski narod, što je rekonstruirao iločku crkvu iz XIII. stoljeća s mnogo ukusa i poznavanja umjetnosti, budući da je sačuvao svaki kamičak, pa je ovaj gotski spomenik jedan od najljepših u kićenom Srijemu. Ne manje ga ide zasluga, što je bio među pokretačima oko „Hrvatskoga Branika“, koji je u Donjoj Hrvatskoj najviše pridonio hrvatskom osviještenju, a o čemu je slabo ili nikako vodila računa Gornja Hrvatska, kako to vazda čini i u drugim, imenito kulturno-prosvjetnim pitanjima, a to je i glavni razlog našoj rascjepkanosti i slabosti, kojom se tuđinac u ovim krajevima koristi u svoje svrhe, jer smo, bez moralne i materijalne pomoći, prepušteni sami sebi.

*

Od važnijih njegovih štampanih izdanja i rasprava pominjemo spomenicu Fra Luki

Ibrišimoviću u kojoj se nalazi odulji Barbarićev prikaz „Slavonija turska podanica“ i „Posljedice turskoga gospodarstva“ (1893.), zatim „Iločke starine“ (1899.), „Kratka povijest crkve i samostana u Zagrebu“ (1906.), „Prva gimnazija u Rumi“ (1912.), „Crtice iz prošlosti Šarengrada“ (1917.), „Relikvije sv. Ivana Kapistrana“ (1917.) i „Povijest iločke crkve“, koja će izaći sa više slika u „Jeki od Osijeka“ za godinu 1919.

UREDNIŠTVO K. H. K. u O.

IZ MANASTIRA

CRNA HALJA

Hrvat fratar oštru sablju
pasao na tanku kordu,
zaštićivo njome rajū,
kada Ture diglo ćordu.

Hrvat fratar ko u srcu
i na oko zoran bivo,
kitio se muškim brkom,
pa i u brk odbrusivo.

Hrvat fratar i u gori
s' pukom svojim često bivo,
hranio se crnim kruhom
s' bielīm tek se pričešćivo.

A ja sada, Hrvat fratar,
uživam u liepom miru . . .
zavide mi, pa i kažu:
nigdje ko u manastiru.

Od stare je slave naše
ostala tek crna halja.
Ja je nosim, al mi kažu,
da već i nju skinut valja.

Bog mi ne će zamjeriti,
ja ću nosit halju staru,
kad je nose još i danas
naši sveci na oltaru

SVETI MIR

ada snena zora spava
bajnoj noći na kriocu,
sveti mir se tihim krokom
zelenome krade docu.

Sve je mrtvo, samo jedna
još umire zviezda gori,
a brbljavi drugač potok
sada malo tek žubori...

Kada teška od umora
već i ljuta bol izdiše,
mir tihano čedo bono
u naručju svome njiše.

Majka sjedi... Čitav život
krajina je njojzi pusta,
živa samo molitva je,
što je njena šapću usta.

Nakon borbe, nakon boli
svuda vlada blagost mira,
ali carstvo kanda mu je
usred moga manastira.

Pa i tude katkad bude,
ko da će mu kruna pući,
kad mi srce burno stane,
za šarenim svijetom tući.

KO U MALOM NEBU . . .

o u malom nebu ja sam
živio u manastiru,
i sanjao, da anđeli
krila mira razastiru.

Al i ja sam imo srce,
što i drugi nose ljudi,
htjedoh saznat kako srce
u njihovih kuca grudi.

Klecala mi noga preko
zadnje stube manastira,
tresla mi se ruka tražeć
nešto mjesto slatkog mira.

A sviet jednom rukom pružo
svojih slasti čašu punu,
dok u drugoj ispod plašta
skrivo bolnu trnja krunu.

Jedan gutljaj, pa bje dosta,
 žrtvom postat svietskom hiru — —
al otada s teškom ranom
 živim ja u manastiru.

S teškom ranom — al se tješim,
 kada Bog mi s križa veli:
ta i ja sam čovjek bio,
 mene su i razapeli . . .

O ZORI...

Ja sam čuo: kako slavuj
rano skače iz gnjezdašca,
kako hrli svenoj zori,
pa je ljubi u ustašca.

Zora spava... Od sna čudna
ko da bliedi njeno lice...
Slavuj tiho spušta krila,
sjeda njoj vrh koprenice.

Iz nje vadi kljunom svojim
ispod grla tanku žicu,
pa je nosi u daljinu...
para zori koprenicu.

A kada se zora prene,
od stida se zarumeni...
Ljudi kažu: eto slavuj
svršio je pjev ljuveni!

To sam čuo . . . zato ranim,
da pretečem snenu zoru.
U crkvi je crna tama,
a ja pjevam već u koru.

Prije dana noga moja
otud nikud krenut ne sme . . .,
jer me strah je: šta da čujem
od slavujске grješne pjesme.

SUZA

Jedva čeka sitna zvezda
noć da plaštem zemlju skrije,
odmah pušta zlatnu traku,
pa je oko cvieta vije.

Noć je duga, ali brzo
prođe liepo milovanje,
zora svane, rosa, suze,
tek su slatko spominjanje.

Jedva čeka žarko sunce,
da zagrlj sviet cvatući,
hladna zemlja tvrdo spava,
ne budi je cjelov vrući.

Zalud sunce srcem žarkim
ljubi zemlju sve to jače . . .
okiši se, ljudi vele:
za oblakom sunce plače.

SUZA

Al u svetom manastiru
nit se grli nit se ljubi,
jer ko želi krunu steći,
mora za nju sve da gubi.

Pa i ja ću ma od trnja
oko srca krunu sviti — —
ako kane suza koja,
ta će kruni biser biti.

KADIONA ONA . . .

ako volim kadionu onu,
štono visi crkvi do oltara,
za koju se iz sve duše brinem
da joj nikad ne pofali žara.

Kad u crkvu da se molim Bogu
za spas ljudi na početku dana,
mirno visi kadiona stara,
vatra u njoj liepo zapretana.

Ali kad se spone one sjetim
koja dušu s ovim svietom veže,
pirim vatru, neka griehе moje
kadiona u ništa sažeže.

„Oče naš! Ah, carstvo tvoje dođi!
Ta u njem bi tako sretna bila! . . .“
šapće duša, a tu tihu molbu
Bogu nose tamjanova krila.

I još dugo, kad i večer bude
a svečani mir u manastiru,
s drugog svieta tihi blagoslovi
do ćelije miris rasprostiru.

Ja i usnem, al se skoro preza
duša moja i sred toga čara,
jer se brine: crkvi kraj oltara
je l' još tinja kadiona stara...

KRAJ OLTARA . . .

raj oltara znam uzdanut
od želje za nebom plavim,
kad u čašu svježe vode
miomirno cvieće stavim.

Nevidiva svetost, što se
vrh oltara ponadvila,
sve je čare divnog neba
ispred oka moga skrila.

Samo čaška sitnog cvieta
kano zvon se blagi njiše,
čini mi se, ko da čujem,
slavuj s neba da biljiše.

Od milinja ruke sklapam,
na oči mi san se krade,
čini mi se, ja osjećam:
anđeli da nebo kade . . .

U kandilu pucka svietlo,
ja se prezam — — moje oči
u sviet bieli opet lete,
gledeć sunce na istoči.

Od toga mi srce drhtne,
košto dršće lišće s grane,
kad s nje prhne ptica laka
nakon pjesme otpjevane.

U MAJU

Niti sveta ona pjesma,
što ori iz manastira,
makar snažna, ne prodire
tanke niti svetog mira.

Pa i svetost nad oltarom
bez oskvrne i tada je
kada kroz nju grješnik šalje
k nebu vruće uzdisaje.

Kada nojca zoru rađa,
slavuj tke nad njome velo,
kada zora kroza nj svane,
još ostaje velo cielo.

Lier je čist i kano pupolj,
i latice kad raširi,
još, i kada uzberu ga,
djevičanstvo iz njeg miri.

U MAJU

Zato mi je sada jasno,
zašto majske dane bajne,
posvećuju ljudi onoj,
koja čuva božje tajne.

Sada znadem Gospa s neba
zašto majska je kraljica,
sada pojmim: kako da je
majka skupa i djevica.

ZVON ŠTO PRIČA . . .

Sam je carsku skinuo si krunu,
previše muljudske bilo slave,
redovničke nikad steko nije,
jer je bio oćelave glave.

Skrhao je silne moći žezlo
pred vratima tihog manastira,
al i dalje nosio je lanac,
vičan biti slugom svojih hira.

Mjesto plašta grimiznoga uze
odebelo redovničko ruho,
al ni pod njim ne zagrija srca —
prozeblo mu i postalo suho.

•Kada zora na molitvu zvala,
žurio da prvi tamo stigne,
al mu dušu teretili griesi,
nije mogo više da se digne.

Pa kad sve ga ostavilo jadna,
nad biednikom smilova se vrieme,
teški kamen stavilo nad njime,
da mu lakše odsad bude breme...

... Svako večer zvon mi tako priča
kada molim klečeć uz taj kamen,
a kad odem, dugo jošte šapćem:
„Da izbavi oda zla me. Amen!“

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several lines and is difficult to decipher due to its low contrast and fading.

U SPOMENAR

ZLATNOJ MARI

užnog sunca žarki traci
niesu tebe obasjali,
na žal amo niesu tebe
iznijeli topli vali.

Pod narančom niesi čula
mile zvuke zvonke pjesme,
prvi gutljaj ne bio ti
sa vilinske kakve česme.

U sjeni si Fruške gore
svietu došla do vidika,
u Dunavu vidjela si
prvi odraz svoga lika.
Od slavuja ti si čula
prve zvuke liepog grla,
a od majke — njoj iz krila —
kolko vriedi žena vrla.

ZLATNOJ MARI

Pa kad mladoj bilo poći
 pod svatovski barjak liepi,
nit ti oko ne zasuzi,
 niti srce ne zaštrepi;
smjelo poda ruku svoju
 vojnu svome, bratu mome,
a izusti rieči, koje
 niti vrieme, nit grob lome.

Od svatovske pjesme osta
 kroz tvoj život jeka ista,
mladost, živost i dobrota
 iz oka ti i sad blista.
Na rukama svi te nose,
 što poznadu srce tvoje,
svi ti dani protkani su
 finom žicom svjetle boje.

Pa i ako katkad tuga
htjede da ti na put stane,
još se nikad ne razbolje
od te teške, ljute rane.
Ti znaš pružit ruke tamo,
gdje se prava sreća stani,
ti se znadeš molit Bogu,
zato tebe Bog i brani.

Samo ustraj, Zlatna Maro,
ostavit te ne će sreća.
Ta i usred ciče zime,
ti se sjećaj pramaljeća.
Vedri dani, što ti zlate
život u toj suznoj doli,
viesnik jesu vječnoj zori
novog žića tamo gori.

VOJNU TVOME, BRATU MOME

Milo lane iz životnog luga
izveo si u sviet ovaj bieli,
prohtjelo se srcu tvome
mladom,
sreću žića s njim da složno dieli.

Mušku ruku pružio si njojzi,
da je vodiš samo cvietnom stazom
da je mladu ne umori korak,
guko si joj, zoveći je: mazom.

Oku njenom otvaro si dvore,
nek sve vidi liepo i umjetno,
sve si dao prebirati žice,
da razvedriš lice katkad sjetno.

Pod umornu glavu si joj nježno
blaga svoga meki dušek rivo,
čari njene da sačuvaš, brižno
tražio si slavujevo tkivo.

U svom domu da sačuvaš svetost,
na svom srcu njetio si žeru,
na njoj tamjan palio mirisni:
u sreću si živu stvaru vjeru.

U sviet bieli izveo si lane — —
al ti sreća tek je onda prava,
kad ti na grud njena klone glava,
pa ti lane, dok ne svane spava.

TVOJOJ MAJCI

olila se mati tvoja,
molila se mnoge dane,
molila se iz sve duše:
daj mi, Bože, milo lane!

Bieli liljan s rumen-ružom
to nek bude njeno lice,
njene oči malo nebo,
iz kog trepte dvie zvezdice.

Usta slatka kano cvietak,
iz kog leptir meda siše,
a cviet kako taj miriše,
tako nek joj duša diše.

TVOJOJ MAJCI

Molila se mati tvoja,
molila se mnoge dane,
i hvalila Bogu dragom,
što joj dade milo lane.

Kad je vidje sunce žarko
ljubilo je zlatnom trakom,
bajna večer donosila,
sanak liepi pričom lakom.

Božji dani s tihom noći
brzo preli tanku žicu,
pa lanetu njom otkali
djevojačku haljinicu.

TVOJOJ MAJCI

Molila se mati tvoja,
molila se mnoge dane,
molila se iz sve duše,
da joj sretno bude lane.

Kad jabuka zarumeni,
došla vojno, kuc na vrata:
„Daj mi, majko, lane tvoje,
dat ću njojzi puno zlata“.

— Daj joj srce — veli majka,
zlato njojzi nije drago,
na srcu je odnjihana,
ljubav njojzi sve je blago.

TVOJOJ MAJCI

Molila se mati tvoja,
molila se mnoge dane,
i hvalila Bogu dragom,
što je sretno njeno lane.

Vojnu bilo malo, što je
iz njedara srce dao,
pa je lane suhim zlatom
i biserjem krunisao.

A lanetu svaki danak
bio vedar ko tih sanak —
uviek vojnu o gr'ocu
ili majci na kriocu.

TVOJOJ VJERICI

voja sreća, tvoje blago
drago diete, majka ti je,
za njen život nek se tvoja
molitvica k Bogu vije.

Štono zvonce na crkvici,
njoj u grudma srce to je,
kad ga slušaš njoj na krilu
liepo sklopi ruke svoje.

Nek ne sjeda oblak tuge
na vedrinu tvoga čela,
skinut će ga, milujuć te
majke tvoje ruka biela.

Zaludu će udes kušat
da ti tvrdi ležaj sprema,
dok na krilu majke snivaš,
straha toga za te nema . . .

TVOJOJ VJERICI

Da i pako uroti se,
spasit će te majke glasi:
„Majko božja, i ti dijete
imala si — moje spasi!“

UZ PRVE TREŠNJE

ad mi don'je prve trešnje,
ne znam, što je ljepše bilo:
ili tvoje oko plavo,
il trešanja rumenilo.

Dok su cvale, ko da Bog ih
rajskim perjem posipao,
a sad zrelim kao da je
iz svog srca krvi dao.

A u plavom oku tvome
ko da gledah samo nebo —
iz zjenica zvijezde sjale — — —
al sam jošte nešta trebo.

I u samom božjem nebu,
nije uvijek carstvo mira,
prekida ga pjesma cvieća,
kad je anđel intonira.

UZ PRVE TREŠNJE

Pa i ja bih u tvom oku
mogo gledat nebo cielo,
da kraj tebe pjevne Vjera,
to anđelče milo, bielo.

Al nje nema . . . Nebo j' krnje . . .
bez nje nam i cvijeće spava,
drhtne tek kad na njegov kane
za njom suza s oka plava . . .

STAVILA SI

tavila si pjesme moje
u svom domu na sto mali,
na kom cvieće mirisalo,
dok su majski dani cvali.

Al sad vani snieg praminja
i ti slušaš vjetra huku,
u toplini voljko ti je,
za pjesmama pružaš ruku . . .

Zašto njima tolko listaš,
čitaš jednu po sto puti, —
bar u njima nema tajne,
svatko znade moje ćuti?

Pa i sama rekla si mi,
da mi vidiš u dno duše,
i najžešće za oluje
da znaš otkud vjetar duše.

— — „Te su pjesme meni drage:
jedna bašća krasnog cvieta ...
harmoniju liepog s milim
ipak nešto — suza — smeta“ . —

Što je nebu — znadi — zviezda
to je pjesmi suza čista,
i ruža je ponajdraža,
kada rosa iz nje blista !

DIALOG

Blago tebi! . . . Prostr'o si
na put žića alem pravi,
posipo ga sa biserjem,
rosna zora kad zaplavi.

Blago tebi! Sunca trakom
vesti znadeš liepe snove,
a u krilu blage noći
odnjihavaš dneve nove.

Blago tebi! More tuge
utapljaš u jednoj suzi,
kad ti samo drhtne žica,
već veselo bruje luzi.

Blago tebi! . . . U samoći
gusle su ti razbibriga,
a sviet cieli oku tvome
otvorena jedna knjiga

DIALOG

Blago tebi! Ah, zašuti!
Sve ti ovo nije blago!
Sreću svoju krunišemo,
s onim, što je srcu drago.

Zalud hoćeš da mi život
povijaš u liepu bajku
Blago tebi! Ti si sretna,
jer ti imaš milu majku!

U PREDVEČERJE

ajno bilo predvečerje —
umiralo žarko sunce,
zadnji pogled njeg'vog oka
pado nujne na vrhunce.

Ah! taj pogled! Ne bje žarki,
što u zlato sve pretvara,
ranim jutrom na istoku
svoj kad zora dvor otvara.

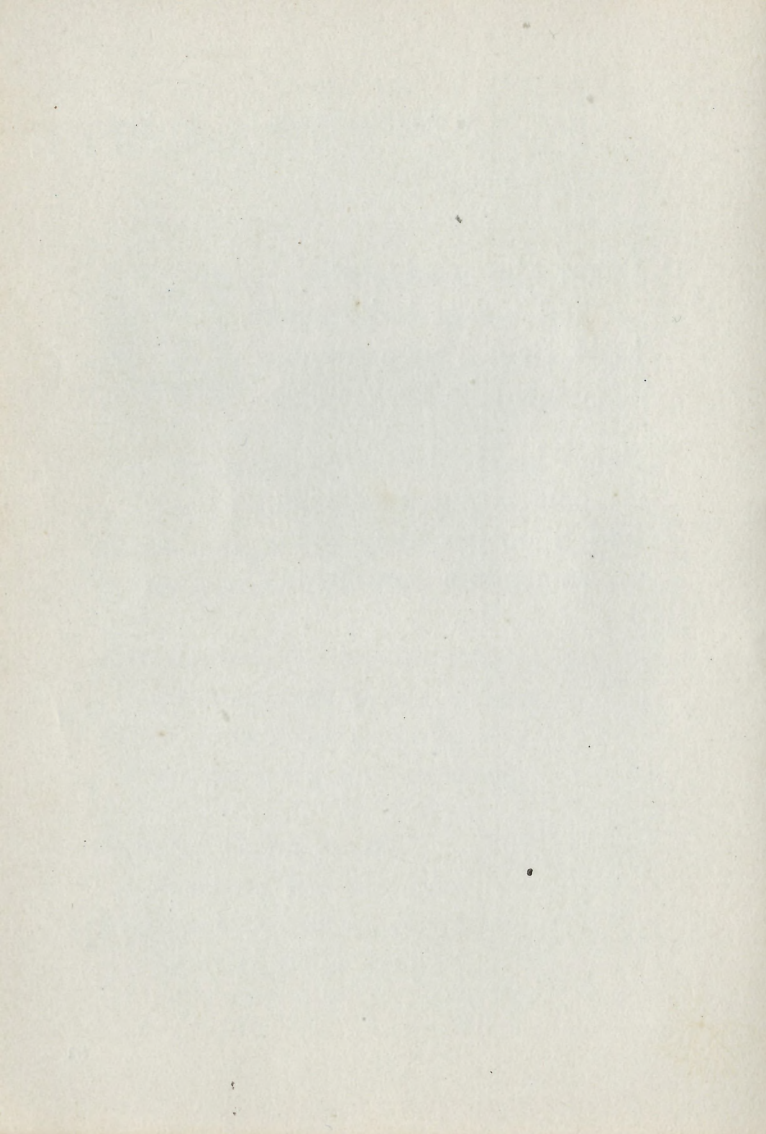
Bio pogled — prepun strave
od njeg zemlja sva u krvi,
svuda jedno bojno polje —
ko do noža nož da vrvi.

I umrlo žarko sunce,
vaselena lies mu bila,
bieli pokrov suton dô mu
raširivši svoja krila . . .

U PREDVEČERJE

Bajno bilo predvečerje
kad umrlo žarko sunce,
kada život s njim utonu
one nujne za vrhunce.

Samo krv i biela krila
osta mi za uspomenu,
kad ti poslah bielu ružu
rumenilom zarubljenu . . .

S POSTELJE

IŠAO SAM...

Išao sam cvietnim svietom
kao leptir mali
pratila me mjesečina
i sunčani vali.

Nudali me dobri ljudi
đakonijom svakom,
i najteži rad u znoju
igrom bje mi lakom.

Dostigo sam želja svojih
ponajvišu granu,
jedino sam zavidjao
anđelima hranu.

Al Bog htjede da osjetim
i pelin sred meda,
razboljeh se — stiže kob me
Adamova čeda.

IŠAO SAM...

Ali neka! s križem ovim
nek se tielo bori,
tek iz srca neka uvijek
Aleluja! ori...

MOJOJ SNAHI

i mi reče: „Što si tužan
rad to malo dulje boli?
Znaš da nema suha oka
u toj našoj suznoj doli.

Uzdigni se kano soko,
kad mu ljudi slome nogu,
stat na zemlju već ne može,
pa on krili k nebu, Bogu...“

Slušao sam rieči tvoje,
liek za moje bjehu rane,
zvonile mi ko kad pjeva
snenom jutru ptica s grane.

Ruka tvoja dvorila me
svim, što zdravlju bônog prudi,
drhtala ko majci, kada
ne će čedo da probudi...

MOJOJ SNAHI

A tu ljubav nagraditi
hoću li ti moći ikad?
Na taj upit gusle šute,
ko da vele: možda, nikad.

Al da možeš u srcu mi
vidjet tople ćuti, želje,
tvoje ruke od njih bi ti
same vienac hvale splele...

MOJOJ POSJETNICI

Bog ti daje . . . Grlo ti je
zvonce malo, ali zlatno,
kada bolnog tješiš mene,
sama blagost u njem klatno.

Bog ti daje . . . Oko ti je,
s dušom tvojom skladni ritam,
pa što reć mi ne dospjevaš
ja iz njega i sam čitam.

Bog ti daje . . . Ruka ti je
ko i duša tvoja, meka,
što mi daje, sve mi to je
od svakoga bolje lieka.

Bog ti daje . . . licem liepim
i suza ti koja kane,
a s njom znadeš često zgasit
ljutu vatru moje rane.

MOJOJ POSJETNICI

Eto tako tješiš mene — —
al i tebi valja poći,
a kad odeš, sve mi bude
bajka tisuć jedne noći.

Pa kad opet teške misli
dođu tami do vrhunca,
a ti dođeš — ko da si mi
donijela malo sunca.

DA SU ČASI ŽARKE KAPI...

a su časi žarke kapi
rumenoga onog vina,
što se ispi s prijateljma,
zdrav bi bio sto godina.

Al sam bolan, a od mojih
prijatelja niti sjene — —
od pustoga onog društva
već i čaše razbijene.

Na tu spomen ti mi pružoš
milom rukom čašu novu,
veselim me gledaš okom,
ko da kažeš: kušaj ovu!

Popit ću je... Znam za cielo,
da će meni stišat boli,
jer gorčini pravog lieka
ti utjehe malo doli.

Bit ću sretan . . . Ako ipak
suza koja se odroni,
sa ubrusom Veronike
ti otari obraz bôni . . .

Ja ću tada opet kadgod
za onu te čašu prosit,
Ali križ, koj' Bog mi dade,
ja ću i sam dalje nosit . . .

PETNAEST LJETA...

Petnaest ljeta dragao sam brižno
u naručju „Anđela Čuvara“,
šaptao mu na tisuće pjesni,
što od milja srce mi postvara.

Bujao je, širio je krila
otadžbinom na sve četir strane. — —
Gdje se pjeva Bogu i domaji
tu se javljo on sa kućne grane.

Petnaest ljeta veselo sam gledo
oko njega mladost našeg roda
od sve duše grmio sam smjelo:
„Krst ti častan, a zlatna sloboda!
„Digni smjelo u vis barjak ovaj,
„za svetinju spreman i umrieti,
„sunce Božje istine i pravde
„nek ti na tom teškom putu svijeti!“

Petnaest ljeta poziro sam s nadom
u nebesa, da će svanut zora,
tajni glas je u meni šaputo:
rumen-zora skoro svanut mora.
Velik petak dan je crne tuge —
i zločincu srce tada puca,
ali i on ipak jednom mine,
a na prozor vesel Uskrs kuca.

Petnaest ljeta „Anđela“ sam šiljo
neka svakom pokuca na vrata,
učio sam: u čovjeku svakom,
neka svaki vidi svoga brata.
I hljeb crni troši svak pošteno,
makar suzom mekšati ga moro.
U zla nikad ne zapao blato,
a u dobru dize se ko oro!

PETNAEST LJETA...

Petnaest ljeta dragao sam brižno
u naručju „Anđela Čuvara“ — —
Bog je htio, klonula mi snaga,
bolest ne da srcu mome žara.
Drugom dadoh „Anđela“ da draga
a ja Bogu molit ću se lijepo:
Ne još petnaest, mnogo više ljeta
ja ovako „Anđelu“ svom tepo.

MOLIO SAM ...

Molio sam dobrog Boga,
da mi dade snage,
da vam mogu opet pjevat,
čitalice drage.

U baščici moje duše
povenulo cvieće
činilo se, da već nikad
procvasti mi ne će.

Iz sumračja zatitrala
jedna zviezda — nada,
na tu zviezdu i sad gledam
iz bolesti rada.

Al i ona mora bljednut
u naručju noći,
nakon noći ljutih boli
dan će zdravlja doći,

MOLIO SAM...

A dotle se molim Bogu,
iz dna duše bone
s gusala mi eto pjesme
opet milo zvone.

MOJOJ NADI

I tebi je srce bôno —
i ti trpiš od tog rata:
od tebe je, od kuće je
daleko u ratu tata.

Tebi cvieće ne miriše,
niti zviezde dosta sjaju,
bez tate si, pa bi mogla
samo plakat uza maju.

U to burno doba — k. nebu
milijuni ruke dižu,
upri i ti oko svoje
u Isusa, a na križu.

Boga moli, da što prije
konac bude ovog rata,
da što prije zdravom tati
sviješ ruke oko vrata.

MOJOJ NADI

Tad će opet u tvom domu
zvezda sreće divno sjati,
tad će lier iz duše tvoje
opet tati mirisati . . .

MOJE PJESME

Iz pjesama mojih čuste,
zvon što priča sa zvonika,
kada majku ukapaju
ili kad se vjeri dika.

Razumjeste po njim glase
iz velebnog onog kora
kada pjeva slavuj mali,
a od sna se budi zora.

Odao sam vama tajnu
koju čuh od kalopera,
koju šapto leptir laki
ljubeć čašku bielog liera.

Znate: zašto sinje more
nikad nema suha oka
gledajući zadnji trzaj
velih rieka i potoka.

MOJE PJESME

Odala se pjesma sama
zašto ljubi sunca zraku,
kada stane uzdisati
osamljena gdje u mraku.

Iz pjesama i to čuste:
zašto lišće podrhtava,
kad za tihe, bajne noći
mjesečina na njem spava.

Ali zašto ja se smijem,
kada mi i suza kane,
toga jošte nieste čuli — —
to su pjesme nepjevane

O. Mladen Barbarić - - - - - 7

Iz Manastira

Crna halja - - - - - 14

Sveti mir - - - - - 16

Ko u malom nebu . . . - - - - - 18

O zori . . . - - - - - 20

Suza - - - - - 22

Kadiona ona . . . - - - - - 24

Kraj oltara - - - - - 26

U maju - - - - - 28

Zvon što priča . . . - - - - - 30

U spomenar

Zlatnoj Mari - - - - - 35

Vojnu tvome, bratu mome - - - - - 38

Tvojjoj majci - - - - - 40

Tvojjoj vjerenici - - - - - 44

Uz prve trešnje - - - - - 46

Stavila si . . . - - - - - 48

Dialog - - - - - 50

U predvečerje - - - - - 52

S postelje

Išao sam . . . - - - - - 56

Mojoj snahi - - - - - 58

Mojoj posjetnici - - - - - 60

Da su časi žarke kapi . . . - - - - - 62

Petnaest ljeta . . . - - - - - 64

Molio sam . . . - - - - - 67

Mojoj nadi - - - - - 69

Moje pjesme - - - - - 71

DOJAKOŠNJA IZVANREDNA I REDOVITA IZ-
DANJA KLUBA HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA U
OSIJEKU (UREĐUJE R. F. MAGJER):

- Kornelije Bosiljčević:** „Niz zlatnih zrnaca za hrvatska srca“, 1910.
- R. F. Magjer:** „Uspomeni Stanka Vraza“, 1910.
- „Mi“. Ilustrovani književno-umjetnički zbornik, 1910.
- „Književni Prilog“. Dvomjesečnik, I.—III. knjiga, 1911.—1914.
- Lj. Dlustuš:** „Proslov na sijelu prigodom Narodnog blagdana 5. srpnja 1911.“
- Dr. Jan Magiera:** „Crtice iz poljske književnosti“, 1911.
- Prof. J. V. Perić:** „O sveopćoj pučkoj prosvjeti“, 1912.
- R. F. Magjer:** „Uspomeni F. S. Kuhača“, 1912.
- F. Barušić:** „Pabirci“. Male pripovijesti, 1912.
- Lj. Dlustuš:** „Dr. Franjo Marković“, 1915.
- R. F. Magjer:** „Život i pjesme Petra Preradovića“, 1916.
- M. Pugelj:** „Pripovijesti“. Preveo Pavao M. Rakoš, 1916.
- O. M. Barbarić:** „Crtice iz prošlosti Šarengrada“, 1917.
- „Jeka od Osijeka“. Almanah i kalendar za god. 1918. U korist ratne siročadi.
- R. F. Magjer:** „U spomen stogodišnjice rođenja Petra Preradovića“, 1918. U korist bosansko-hercegovačke siročadi.
- Lj. Dlustuš:** „Slava Petru Preradoviću“. Prigodom proslave stogodišnjice rođenja pjesnika, 1918.
- O. M. Barbarić:** „Lijepim Dunavom“. Crtice s puta, 1918.
- J. Crepić (Aurel):** „Rusvaj i druge pripovijesti“, 1918.
- O. M. Barbarić:** „S iste žice“. Pjesme, 1918.

Opaska. Članovi „K. H. K.“ u O. dobivaju izdanja na dar, ali treba da pošalju kuventu sa napisanim naslovom i marku na klubsku upravu (Osijek, Gašev trg 4, I. kat).

Klub hrvatskih književnika u Osijeku osnovan je 3. listopada 1909. Svrha mu je: Promicati interese hrvatske knjige i hrvatskoga jezika literarnim posijelima, publikacijama*) i priredbom kulturnih proslava, te uopće voditi računa o hrvatskim prosvjetnim prilikama i potrebama u Osijeku i u ostaloj Slavoniji. Kako po tome „K. H. K.“ u O. ima zadaću, da naročito u Slavoniji hrvatskoj misli utire staze u najzabitnije krajeve, u gospodske palače i u seljačke kolibe, pouzdano se nada, da će mu priznati pravo na svaku, bilo moralnu, bilo materijalnu pomoć svaki iskreni i pravi rođoljub.

Utemeljiteljni članovi plaćaju u klubsku blagajnu jedamput za uvijek 100 kruna. Redoviti članovi i prinosnici I. reda plaćaju godišnje 12 K članarine, a članovi prinosnici II. reda 6 K godišnje.**)

Napominje se, da svi članovi imaju besplatni pristup na sva klubska posijela i proslave, u klubsku čitaonicu, dobivaju besplatno sve dosele izašle klubske publikacije, u koliko ih ima na zalih, i sve one, koje će izaći i u buduće. Redovito pak dobivaju književno-umjetničku smotru „Književni Prilog“ i almanah i kalendar „Jeka od Osijeka“, koja već sama vrijede za uplaćenu članarinu, a ova se može plaćati i u mjesečnim obrocima.

*) Suradivati u „Književnom Prilogu“ i izdanjima Kluba hrvatskih književnika u Osijeku mogu klubski književni članovi i svaki hrvatski književnik, koji je izdao s uspjehom djelo koje književne struke, ili je barem dvije godine suradnik jednog ili više povremenih časopisa.

***) Novi članovi neka se prijave: Upravi „K. H. K.“ u Osijeku I. Gajev trg 4, koja daje svaku obavijest o „K. H. K.“ u O.

Ispravak.

Na strani 35. čitaj u prvom redu
„Južnog sunca“ umjesto „Tužnog
sunca“.

